

MCN: CL578-3ERLU-DVCME

ŞİZOFRENİ DRAMASI

YAZAN EREN ŞAHİN

Dekor : Sahnenin sol tarafında bir duvar vardır. Ortada eski püskü bir koltuk ya da sandalye. Sol taraftaki duvarın tamamı gazete kupürleri, portreler, resimler, kağıtlarla doludur. Duvarın dibinde üst üste bir çok kitap vardır. Kitapların arasından taşmış kağıtlar.

(Sahne karanlıktır. Duvarın olduğu bölüm, ortadaki koltuk/sandalye nokta ışıkla aydınlanmaktadır. Karakter sahnenin sağında, yerde yatmaktadır. Kendi kendine konuşmaktadır.)

- Yemyeşil bomboş bir arazi, evet bomboş arazi; yemyeşil. Tek bir ağaç bile yok sanırım.

Evet evet, yok gördüğüm kadarıyla. Ortadan geçen bir nehir falan da yok. Sadece sadece ortada bir su birikintisi. 5-6 metrekare gibi görünüyor gözüme sanırım. Fabrika atığı dolu bir su birikintisi.

(Yattığı yere –üzerine- nokta ışık yanar.)

Ama etrafta fabrika falanda yok bildiğim kadarıyla. Güneş açtı sanırım. Rahatsız edici derecede bir ışık gözümü alıyor, güneş olmalı.

(Kafasına elini götürür, saçıyla oynar; rahatsızlığını belli eder.)

Rahatlamam gerekiyor oysa. Rahatlamak için uzanırım ben böyle. Zihnimi boşaltmalıyım bir an önce. Düşünerek hiçbir şey düşünmemeye çalışmak ne acı verici ve zor. Evet acı verici ve zor. Daha önce böyle olmazdı bildiğim kadarıyla. Neden böyle oluyor? Olmamalı , rahatsızım. Yavaş yavaş gözümü açmalıyım. Kalkmalıyım yattığım yerden. Ters giden bir şeyler var. Rahatsız oluyorum ciddi manada.

(Gözünü açar, doğrulur birden. Seyirciye döner.)

Yine aynı kalabalık. *(Kahkaha atarak)* Hayalim olan insanlar topluluğu. Evet hayallerim. *(Ani hareketlenir. Ortadaki koltuğa oturur. Kafasını ileri geri sallama başlar. Sallarken seyirciye bom boş gözlerle bakar.)*

Hayalim misiniz gerçeğim mi bilmiyorum ama...

(Es, seyircilerden parmakla herhangi birini göstererek, daha sonra da diğerini)

Evet, siz. Gelmiştiniz daha önce de siz bildiğim kadarıyla. Anımsıyorum. Gitmiştiniz sohbetimizin ortasında, sıkılmıştınız benden. Yine buradasınız, ilginç. Boş konuştuğumu düşündünüz sanırım. Boş konuşmuyorum ki ben, boş konuşmuyorum ki. Dinleyin beni olur mu? Lütfen.

Siz evet bu kez de siz. Diğer gelişlerinizde pür dikkat dinleyen siz. Dinliyorsunuz sıkılmadan beni.

(Şüpheli şekilde, üzgün) Acımıyorsunuz değil mi halime? O yüzden gitmediniz diye düşünmeden edemiyorum kendimi. Hastayım ya hani ben. Korkmuyorsunuz değil mi benden?

Siz...*(Düşünür)* Çok mu resmi oldu bu 'siz'? Sen mi demeliyim size. Dememeliyim. Her zaman dinlemeye gelseniz de beni, siz sizsiniz bende ben; bildiğim kadarıyla.

(Arkasını döner, sahneye bakar. Seyirciye)

Bakışlarınız, yaşadığım ortamda. Ne varmış? Beni mutlu eden her şey burada. Kitaplarım, eski püskü koltuğum. Yatağım.*(Güler.)* Yatağım derken, parkenin üstü. Dümdüz, sert bir

zemin. Rahatım ben bu şekilde evet. Rahatım. Kafanıza takılacak bir şey yok yani sanırım.

Burada yaşıyorum ben. Kitaplarımla, benliğimle, geçmişimle... Burada ıslatıyorum geçmişime çektiğim süngerleri. Burada özlüyorum annemi, arkadaşlarımı ve onu. O... *(Duygulanır.)* O...*(Ağlamaklı olur.)* Onu çok özlüyorum sanırım. Adını söylemeye dahi tahammülüm olamayacak derecede çok.

Neyse demeyi sevmesem de neyse, tanımalısınız biraz da olsa beni. Ben henüz iki yaşındayken ölerek terk etmiş babam bizi. Annemle yaşadım, gördüm, geçirdim. Koskoca 32 seneyi devirdim, belki de alt üst ettim. Hiç alt üst edilmemiştim hastalığımı öğrenene kadar. Sonra yine de düzeldim.

Arkadaşlarım vardı benim. -He unutmadan Felsefe okudum bu arada.- Neyse konumuza dönelim. Sohbet ederdik. Tartışırđık. Atatürk'ten konuşurduk, siyasetçi olurduk arada bir. Dizilerden bahsederdik, saçmalıklarından ya da haklılıklarından. Bazen ülke bile kurtarırdık siyasi sohbetlerimizle.*(Güler.)*

Onlar arkadaşlarımdı bildiğim kadarıyla. Ta ki bana densiz doktorun biri çıkıp ta "Hasta olduğun için kafanda uydurduğun hayali arkadaşların onlar." diyene kadar. Annemde katılmıştı

bu düşünceye.(*Şüpheli tavırla.*) Ama doktor da onlardan biriydi, biliyorum. Fikirlerimi çalmaya çalışanlardan.

Arkadaşlarımla yaptığım sohbetler, doktorun gözüne bir nevi fikrimi körelten toplantılar dizisi olarak görünmüş olacak ki görüşmemi istemediği bundandı sanırım. Annem de beni çok sevdiği için kimseyle paylaşmak istemiyordu. Onların hayal olduğu düşüncesine o da katılıvermişti.

Düşüncelerimle bir işi yoktu annemin. Beni sevmekten başka bir işi yoktu ki onun. Eminim annem bir ajan değildi.(*Duygulanır.*)Geldi zaman gitti zaman. Yirmi üçt  yaşım onu tanıdığımda. Okuldan dönüyordum evime doğru. Bizim orada bir park var. Sevgililer gününde tıklım tıklım dolu bankları. Oradan geçiyordum, sevgililer günü falan da değildi. Öylesine bir örnekti verdiğim, sadece.

Bankta birisi oturuyordu. İçimden bir şey yanına gitmem gerektiğini söyledi. Onu gördüğümde hasta değildim galiba. Yani muhtemelen gerçekte.

Gittim yanına. “Merhaba” dedim. “Nietzsche okur musun?” Neden böyle bir giriş yaptım hiç bilmiyorum. Önce sustu. Elindeki kitabın sayfasını çevirdi, göz ucuyla kaldığı sayfanın numarasını kesti, kitabı kapattı ve bana döndü “Okuduğum kitabın ismine bakar mısınız?” dedi. Baktım, “Nietzsche’nin Böyle Buyurdu Zerdüş” kitabıydı..

Okurum demeden, direk somut bir gösteriyle cevap verişii...
Mükemmel. Tanıştık, aradan 3-4 ay kadar geçti. Aşk
sarmalamaya başladı bizi, Nietzsche böyle buyurdu demek ki
3-4 ay öncesinden; Zerdüş'tü gibi.

Sevmeye başladık birbirimizi. Çok vakit geçirir olduk.

Arada arkadaşlarımı da unuttum. Kızdılar bana üzdüm onları
ama barışıyorlardı her seferinde, anlıyorlardı halimi. Neyse
daha da tanımanız lüzum bir şey değil. Sizlere bir şeyler
okumak istiyorum.

*(Kitaplarına yönelir. Şaşkınca karıştırır kitaplarının arasını, bir
kağıt çıkarır ve okur.*

*“Öyle bir hayat yaşıyorum ki,
Cenneti de gördüm, cehennemi de
Öyle bir aşk yaşadım ki,
Tutkuyu da gördüm, pes etmeyi de
Bazıları seyrederken hayatı en önden,
Kendime bir sahne buldum oynadım.
Öyle bir rol vermişler ki,
Okudum okudum anlamadım.
Kendi kendime konuştum bazen evimde
Hem kızdım, hem güldüm halime
Sonra dedim ki; "söz ver kendine"
Denizleri seviyorsan dalgaları da seveceksin*

*Sevilmek istiyorsan önce sevmeyi bileceksin
Uçmayı seviyorsan düşmeyi de bileceksin
Korkarak yaşıyorsan, yalnızca hayatı seyredersin
Öyle bir hayat yaşadım ki, son yolculukları erken tanıdım
Öyle çok değerliymiş ki zaman
Hep acele etmem bundan, anladım”*

Kaçışlarımız, korkularımız mıdır? Değildir, değildir. Korkmuş olabilirim. Ama kaçmama bir neden midir bu?

(Düşünür) Korkmuş olmalıyım, evet. Onun hayal mi gerçek mi olduğunu öğrenmekten korkmuş olmalıyım sanırım. İçimdeki bu tezatlıklar...

(Sinirlidir.) Az önce dediğim şeyin, beni tanımlamadığını düşünsem de biraz sonra bana “cuk” diye oturduğunu düşünüyorum. Nasıl bir şey bu ! Lanet olası ! Oysa bu zıtlıklardır insan yaşamına anlam katan. Bu zıtlıklardan çektiğimiz acılardır, bizi üst insana götürmeye çalışan.

Ah Nietzsche! Önceden gelirdin, sohbetler ederdik seninle. Rakıyla da iyi giderdi hani.*(Güler.)* Biraz zorlanmıştın ilk içişinde ama. *(Seyirciye döner.)* Artık gelmiyor Nietzsche. O da kaçtı, gitti. Onu anlıyordum oysa, o da beni. Kızıyorum bazen ona. Ama yazdıklarına kızamıyorum tabi ki. Akıllı insan, “Neden bu kadar akıllıyım ?” diye sorgulayan insan, büyük fikirli.

Değerli fikirli...

(Yavaş yavaş paranoyaları nükseder.)

Fikirler, fikirler...

(Kafasını sallamaya, korkmaya başlar.)

Fikirlerimi çalmaya çalışıyorlar. Gelip duruyor onlar.

Gelmesinler artık ama, istemiyorum.

(Korkusu artmaya başlamıştır.)

Gelmesinler, gelmesinler.

(Duvarın dibine kapanır.) İstemiyorum, bu fikirler benim, sizin değil, sizin değil! Almaya hakkınız yok onları! Gidin, gidin!

(Sakinleştirmeye çalışmaktadır kendini. Aniden bulunduğu yere sırt üstü uzanır.)

Bomboş yemyeşil bir arazi, evet bomboş. Hii- i – iç bi—şey yok, sad-e-ce yem-yeşill.

(Korkmaktadır, kendi kendine bu şekilde biraz konuşur.

Rahatlar, ayağa kalkar. Tedirgince sağa sola bakar. Kimsenin olmadığına emin olur.)

Gittiler sonunda değil mi? Kurtuldum, umarım bir daha gelmezler. Nedir onlardan çektiklerim artık yeter, ne istiyorlar!

Neyse ki gittiler, görünmüyorlar artık. Kurtuldum onlardan.

(Tedirgin adımlarla yürür ve koltuğa oturur. On-on beş saniye kadar seyirciyi boş gözlerle süzer. Alakasız bir konuşmaya başladığını belli ederek)

“Herkes zaten, zaten benim olmayışına alıştırmıştır kendini” diyerek avutuyorum kendimi. Bütün insanlara zaman ayıramazdım ki, ama isterdim çok isterdim hepsiyle zaman geçirmeyi. Annemle, arkadaşarımla ve ve *(duraksar)* onunla... Anlattım ya hani size onu. İşte bu o, o o.

(Güler, aniden suratı düşer.)

Beynime, kalbime anlattım, hep anlattım, çok anlattım.

(Ağlamaklı olur.)

Ama yapamazdım bunları, başaramazdım; sonuçta ben önemli biriyim, gizli kalmalıyım,

(Gözlerini döndürerek) gizli...

Çok işim var benim, uğraşamam bütün bunlarla. Hem neye yarar ki....

(Duraksar, panikler, hareketleri hızlanmaya başlamıştır.

Sürekli tekrar ederek.)

Ben önemli biriyim, önemli biriyim ben, önemli. Ben biliyorum evet ben biliyorum fikirlerimi çalmak için uğraşıyorlar, ben önemliyim...

(Düşünceli bir şekilde.)

Önemli biriyim. Kime göre, neye göre önemliyim?

Gizli kalmalıyım evet. Ama geçmişimden dahi gizli kalmak için uğraşmak ne kadar doğru ki ?

Evet düşünmeliyim, bir arada oturup sırf bunu düşünmeliyim.

Çözüm üretme çabasına girmeliyim hiç değilse.

Hiç olmazsa çaba göstermeliyim, hiç değilse böyle yapmalıyım.

Bir şeyleri düzeltmesem bile... Kendimi rahatlatma girişimlerim olmalı. Tıpkı, tıpkı yere uzanıp o yeşil araziye düşündüğüm gibi.

(Sinirli) Onu da çaldılar aslında benden ! Dergide gördüm. Bu benim rahatlamak, zihnimi boşaltmak için uzanışım aslında

yüzyıllar öncesinin bir meditasyon şekliymiş. Salaklar! Ben zaten öyle yaparak rahatlıyordum.

(Düşünür, iyice sinirlenir, sesini yükselterek)

İyi de yüzyıllar öncesinden gelenler, nasıl çalabilirler fikirlerimi? Neler de yapabiliyorlar artık! Korkutucu bir şey bu. Geçmiş için gelecekte bir şeyler çalınıyor! Çıldırıcı bir şey bu!

(Şaşkın bir ifadeyle)

Belki de, belki de önceki hayatımda buldum ben bunu, yüzyıllar öncesinden. Olamaz mı? Olabilir...

(Sıkıntılı bir şekilde)

Eski hayatım... *(Es)* Eski hayat!

Bu yaşadığım yeni hayat mı ki, geçmişimdeki eski hayat olsun?

(Güler ve bağıırır.)

“Bu yaşadığın şimdiki hayat, gerçek hayat !” Biriniz çıkıp böyle bağıırsa bana. Diyecek neyim olabilir ki? Cevap verebilir miyim ki size?*(Ani bir çıkış yapar.)*

Cevap verip verememe durumum yine Tanrı'ya mı kalmıştır?
Tanrı cevaplarımı bulmama yardımcı mı oluyor? Tanrı, tanrı,
tanrı...

(Tavana doğru bakar, süzer. Gözleri büyümüş bir şekilde konuşur. Tavanın her tarafını inceler, değişik yerleri işaret ederek)

Şurada mı? Orada mı? Burada olmalı. Her yerde mi acaba? *(Şaşırır.)* Her yer mi? *(Korkar.)* Eğer her yerdeyse, hepimizi görüyor demektir. Bu halime kızmış mıdır acaba? Kendinden vazgeçmek bir nevi intihardır. İntihar da günahmış duyduğum kadarıyla. Kızmış olmalı bana. *(Es verir, düşünür.)* Susmalıyım. *(Ağzını eliyle kapatır.)*

Konuşmalıyım. Susarsam kim dinler beni?

(Tedirgin bir şekilde.) Tanrı dışında.

(Tanrıyla konuşuyor gibi)

Ey Tanrı! Boşlukta olmamın da sebebi sensin oysa. Haline şükret mi dedin? Halimden memnun olduğumu belirtmiştim başta. Ama isyan etsem şimdi ben, hani etmem de, etsem kızacaksın bana. *(Üzgün)*

Niye gizledin ki kendini? Bu kadar gizeme ne gerek vardı ki? Senle ilgili şüphede olmak, bizim için yaptığın sınavlardan biri mi yine? Keşke olduğunu ya da olmadığını bilseydim. *(Suratı düşer. Sinirli ve yüksek bir tonla, sırayla)*

“Dinsiz, inançsız!” Diyorsunuz bazılarınız bana sanırım. Ağır geldi sanırım söylediklerim fikirlerinize, olan ya da olmayan fikirlerinize.

Oysa “oku” dedi Tanrı. Okuyorum, araştırıyorum. “Sorgulama, kabul et.” Hayır bunu istemeyin benden. Sorgulamalıyım. Kafam o denli karışık ve bu karışıklığa da alışık. O yüzden sorgulamam gerekli, okumam. *(Duraksar. Mahcup ve utangaç)*

Özür dilerim. İleri gitmemeliydim. Affedin. *(Bağırır)* “Affettik!” Sağ olun siz. İşte hoşgörü budur, teşekkürler Mevlana. Gel, ne olursan ol, yine gel... Bir gün geleceğim belki de, ne isem öyle geleceğim. Geldim demeden gele.....

(Susturur kendini, seyirciye)

Tamam sustum.

Ya da susamadım, susmadım.

Suskun, susabildiği ölçüde bitkin bir insan olmayı beceremedim. *(Korkunç bir gülüşle)*

Susamadığım içindir belki de.

Hiç tanımaya gerek duymadım kendimi.

İnsanların kendilerini tanımadan, beni tanımaya çalışması yeterliydi sanırım benim için. *(Güler)*

Düşünsenize, kendini bile tanımayan insan, kalkmış beni tanımaya çalışıyor. Saçmalık! *(Kahkaha atar.)*

Bana bakan gözleriniz, beni dinleyen kulaklarınız...

Gördüklerinizi, duyduklarınızı anlamlandırmaya çalışan beyinleriniz... Hararetli bir çalışma içerisindedir. Bu çalışmanın su kaynatmaya başladığı an "Ne diyor bu ?" "Rahatsız mısınız evladım ?" gibi uğultular çıkacak aranızdan.

İnanın. *(Gülerek)* İnanın, hiç umurumda değil bu . *(Yanlıı bir şey söylediğini fark ederek.)* lı şakaydı, şaka. Siz, siz olmasanız kim dinler beni. Şakaydı yahu kızmayın bu kadar.

Bana acıyarak baktığınızı gözlemleyebiliyorum.

"Ah yavrum neler de çekmiş?"

-Neler çekmiş teyzeciğim?

"Neler çekmemiş ki a yavrum!"

-Teyzeciğim, benden üçüncü bir şahıs gibi bahsediyoruz, bilmem farkında mısınız? *(Güler)*

(Seyirciye döner.)

Aranıza üçüncü kişilerin girmesine izin vermeyiniz efendim. Ne işleri var? Ya da girerken burnunu dışarıda bıraksın. Sokmasın onu da yanında. (Kahkaha atar.)

(Sahnedede boş boş dolaşmaya başlar. Arada bir seyirciye döner, bir şeyler anlatacak gibi yapar; vazgeçer. Birkaç kez aynı şeyi tekrarlar.) (Buruk bir heyecan ile söze başlar. Fonda alçak seste müzik)

Arada geliyor.

(Sahnenin bir köşesinin işaret ederek)

Şurada işte, tam şurada –ayakta- öylece kaskatı bir şekilde bir şeyler söylememi bekliyor. Susuyorum. Gidip, sımsıkı sarılmak istiyorum sanırım. Ama yapmıyorum, bir boşluğu kucaklayacağım endişesiyle. Bir hava kütesini saracağım korkusuyla. O gelen aslında hayali, biliyorum. Sarılısam bile gerçekten onu hissedeceğimi de biliyorum ancak hayal o gelen. Yapmıyorum, çok istiyorum ama yapamıyorum işte.

Böyle yaşamayı kabullenmeliyim belki de. Belki falan da değil aslında, kesinlikle. Ama sarılısam keşke, yeter o bile ama işte ama ama ama. Off.

Aslında canımı acıtan sadece o da değil sanırım.
Düşüncelerimden korkar hale geldim. Düşünmekten
korkmadığım kadar, düşüncelerimden korkar hale geldim ben
sanırım.

*(Alaylı bir gülümseme takılır. Hayalleri ile dalga geçmeye
başlar.)*

Siz benim yıllardır yanımdaydınız, arkadaşlarımdınız. R
Neyiniz var neden oradasınız? Siz de benden kaçılıyorsunuz
misilleme misali. *(Kahkahayla)* Neyiniz var azizim sizin.
Neyiniz var azizim....(Kahkahaya uzun süre devam eder.
Aniden suratı düşer. Hareketlenir, uzun adımlarla sahnede bir-
iki tur atar. Bir şeyler düşünmektedir. Fonda orta seste müzik)

Zamanlar tükendi,
Tükenip durdu
Ya da durmadı
Tükenmeye devam etti.

Sustum, hiç konuşmadım
Zamanı dinledim sadece
Zaman; terbiyesiz,
Yüzsüz, ahlaksız
Şiddetle kınadım onu
Suskunluğumu bitirdim sonra.

Konuşmaya bařladım
Susmadan,
Terbiyeli, yüzlü ahlaklı.
Bilgece oldu keza,
Anlaşılamadım.

Sormadım hiç
Soramadım
Ki bilmiyordum ne soracağımı,
İstedim ama bilemedim.
zledim ama istemedim
Gördüm ama bakmadım
Ama ama ama....
Amaan!
Boş verdim gitti, aniden.

Canım acımsı bir tat aldı
Haz değildi, tattı
Ve acıydı.

Okudum tatlarımı
Acılar isteyerek
Mazořist tavrı değildi bu.
Acılarım ykseltecekti ki beni hem.
Bilemediniz,
Bilmediniz, bilemezsiniz!

Lanet olası, bir susmadınız gitti zaten!

Gelip durdunuz

Gidip bıraktınız pisliklerinizi

Oracıkta, şuracıkta

Cıkta cıkta cıkta...

Küçülttüm pislikciklerinizi

Acılarımla beraber.

Gittim, gidiyorum...

(Ağır ve hüzünlü bir şekilde sahneden çıkar.)

(Sahne boştur. Çok yüksek seste çalan dramatik klasik bir müzik ile beraber duvarın önündeki kitaplar, kağıtlar; yavaş yavaş düşmeye, yerde sürüklenmeye başlar. Ortadaki koltuk, aniden devrilir. Duvardan birkaç kağıt parçası yere düşer. Bütün şıklar söner. Duvara ve sandalyenin üzerine tekrar nokta ışık yanar. Yerde oturarak, devrilmiş sandalyeye sarılmış şekilde karakter; hüzünlüdür.)

(Ağlamaya başlar. Yavaş yavaş ağlaması şiddetlenir.)

(Bahsettiği şeylerin olduğu taraflara dönerek bakar sırayla.)

Kitaplarım, eski püskü koltuğum, yatağım...

(Anne, arkadaşlar, sevgili ve ajanları belirten nokta ışıklar, söyledikçe sırayla –seyircilerin yanlarındaki boşluklarda, sahneye yakın yerlerde- yanar.)

Annem! Arkadaşlarım! O! Fikirlerimi çalmaya çalışan ajanlar! *(Şiddetle ağlamaktadır.)*

Dramlarımsınız hepiniz. Hepi... hepiniz bu şizofrenin dramından başka bir bok değilsiniz. Kurtulamıyorum sizden.

(Çıldırılmıştır. Yanan nokta ışıkları henüz farkedir.)

Ne? Yine gelmişler işte. *(Korkmaya başlar.)*

Geldiler geldiler.

(Gergin ve ürkektir. Bir taraftan ağlamaktadır.)

Kaçmayacağım bu kez. Hepsiyle tek tek yüzleşeceğim.

Tek tek...*(Korkar adımlarla annesinin olduğu ışığa gider.)*

Anne!

Ses : Oğlum!

Anne niye geldin, neden? Özledin mi ki?

Ses : Özledim tabi.

Ama hayalsin Őu an sen biliyorum. (*Sinirlenir, ağlar.*) Ne hayali, karŐımdasın işte, görüyorum. (*Es*)  ld n m  yoksa yaŐıyor musun onu bile bilmiyorum. Ama görüyorum işte, karŐımdasın. Varsın işte buradasın, varsın! Git, git. Git buradan anne git, ne olursun.  zleme beni, sevme beni.  zleme git, sevme git hadi ne olursun !

Ses : Ama oğlum !

Giiit!

(*ArkadaŐlarının olduğu iŐiđa yönelir.*)

Siz! (*Utangaç. BaŐını çevirmeden konuşmaya çalıŐır. Hala ağlamaktadır.*) Ama siz, siz hayalsiniz. Özür dilerim. Neden geldiniz, neden? Özür dilerim, hayalsiniz, hayalsiniz! (*Sinirli ve ağlayarak*) Nasıl hayalsiniz yahu? IŐte tam buradasınız, karŐımda! Lanet olsun, gidin! Hayalsiniz. (*Korku dolu bir gülümsemeye*)Değilsiniz... Gidin!! (* ıldırır.*)

Sesler : Ama...(*Sözlerini keserek*)

Lütfen gidin!

(Fikirlerini çalmaya çalışan insanların olduğu ışığa yönelir.)

Ne istiyorsunuz benden? *(Kafasını göstererek)* Bunun içindekileri değil mi? Alamayacaksınız. Gidin, lanet olası hırsızlar!

Gidin, çıkın hayatımdan. Hiçbir fikrimi elde edemeyeceksiniz. *(Çıldırır, iki eliyle sıkır. Titremeye başlar.)*

(Çok şaşkındır. Ağlaması şiddetlenir.)

Buradasın. *(Çekingeni, titreyerek)*

Hakikat misin hayal mi? Öğrenmekten korktum. *(Titrer, şiddetle ağlamaktadır.)* Hayalin bu kadar hakikatse, ya hakikatin de hayalse.

Korkuyorum. *(Es verir, dengesiz el-kol hareketlerine başlar.)* Gidiyorum, burada da buldunuz, gitmeliyim.

(Kitapları, kağıtları kucağına doldurur. Bir kaçı kalır. Koltuğu da alır. Sonra sinirlenir, koltuğu aldığı yere sertçe atar. Arkasına üzgünce bakarak, yavaş yavaş çıkar.)

(Işıklar söner. Koltuğun üzerine nokta ışık yanar. Sevgilisi ışığa doğru gelir.)

Buradaymışsın. Yine gittin, kaçtın. Kaçma benden. *(Etrafı incelemeye başlar. Bir kitap alır eline. İlk sayfalarını inceler, bırakır. Diğerini alır, aynısını yapar.)* Yine gittiğin şehrin altını çizmişsin. İstemeyerek yapıyorsun belki de bunu, ya da isteyerek. *(Koltuğu göstererek.)* Bu kez kazıdığın isim üstü çizilmemiş şekilde duruyor. Koltuğu da götürmemişsin. *(Umutsuz bir gülümsemeyle)* Sevinmeliyim galiba buna. *(Müzik girer.)*

Işıklar söner.

Oyun Sonu.